Ienachita Văcărescu

POEZII

*

Într-o grădină
Într-o grădină
Lâng-o tulpină
Zării o floare, ca o lumină;
S-o tai, se strică.
S-o las, mi-e frică.
Că vine altul şi mi-o rădică.

*

Amărâta turturea
Amărâtă turturea
Când rămâne singurea.
Căci soţia s-a răpus.
Jalea ei nu e de spus.

Cât trăieşte, tot jăleşte.
Şi nu se mai însoţeşte.
Trece prin flori, prin livede.
Nu să uită, nici nu vede.

Trece prin pădurea verde

Şi să duce, de se pierde;
Zboară, până de tot cade.
Dar pre lemn verde nu şade.

Şi când şade câteodată
Tot pre ramura uscată;
Umbla prin dumbrava-adâncă.
Nici nu bea, nici nu mănâncă.

Unde vede apa rece.
Ea o tulbură şi trece;
Unde e apa mai rea.
O mai tulbură şi bea.

Unde vede vânătorul.
Acolo o duce dorul.
Ca s-o vază, s-o lovească.
Să nu se mai pedepsească.

Când o biată păsărică
Atât inima îşi strică.
Încât doreşte să moară
Pentru a sa soţioară.

Dar eu om de-naltă fire
Decât ea mai cu simţire.
Cum poate să-mi fie bine?
Oh! amar şi vai de mine!

*

Spune, inimioară, spune
Spune, inimioară, spune
Ce durere te răpune?
Arată ce te muncește?
Ce boală te chinuiește?

Fă-o cunoscută mie.
Ca să-ți caut dohtorie.
Te rog, fă-mă a pricepe
Boala din ce ți se-ncepe?

Arată, spune, n-ascunde!
Dă-mi un cuvânt și-mi răspunde:
Spune, inimioară, spune
Ce durere te răpune?

*

[Testament literar]
Urmașilor mei Văcărești!
Las vouă moștenire:
Creșterea limbii românești
Și-a Patriei cinstire.

*